

C 0002

H A A K A R J Á T O K

N E M M E S E . . .

A 4401



## A zsidó függetlenségi nyilatkozat

Erec-Jiszraelben újra felkelt a zsidó nép. Abban az országban, ahol szellemi, vallási és politikai képe kialakult, ott ahol állami életet élt és ott, ahol megalkotta, azokat a szellemi műveket, amelyek az egész kulturvilág közkinccsei.

A nép, amelyet az ököl erejével üztek el hazájából, a száműzetés 2000 éve alatt megőrizte hűségét a száműzetés minden országában, megőrizte imádságait és reményeit, hogy valaha visszatérhessen és helyreállíthassa nemzeti szabadságát.

Ez a történelmi és erkölcsi kapocs buzdította a zsidóságot minden nemzedékben arra, hogy visszatérjenek és belegyökeresedjenek újra ősi szülőföldjükbe, és ez volt annak is az oka, hogy az utolsó generáció alatt a visszavándorlás folyamata nagy mértékben megindult. Ezek az emberek, chalucok, maapilok és a Hagana emberei, városiak és falusiak, felélesztették népünk lelkét, megújították az ősi nyelvet és felállítottak egy jisuvot, amely napról-napra nő, önálló gazdasági és kulturélettel, amely keresi a békét, de meg is tudja védeni magát, amely előrehaladást és áldást hozott az ország összes lakóinak a számára és amely kialakulása percétől állami önállóságra törekedett.

1897-ben összeült az első cionista kongresszus, amely Herzl gondolatai alapján megkezdte a zsidó nép nemzeti rennesince-ját és kikiáltotta a zsidó nép jogát, hogy ősi földjén új életet kezdessen.

Ezt a jogot elismerte Anglia 1917. nov. 2-án a Balfour deklarációban és ezt a jogot megerősítette a Népszövetség a mandátum alapokmányában, ami nemzetközi megerősítést adott a zsidó nép és Erec-Jiszrael között levő történelmi kapcsolatnak.

Azok a borzalmas idők, amelyek az utolsó háború folyamán az európai zsidóság kiirtásával végződtek, újra megmutatták a zsidó nép kiszolgáltatott helyzetét és azt, hogy ennek a megoldása csak egy zsidó állam megalkotása lehet lehetséges, amely be tudja fogadni a világ minden tájáról az üldözött zsidokat és az elnyomott népből egyenlőt alkot a népek családjában.

A német pusztítás maradékai nem szüntek meg a háború után sem törekedni, elérni az ősi célt és minden nehézség, veszély és akadályozás dacára rajokban tudtak Erec Jiszraelba, hogy ott emberi életet éljenek szabadságban, becsületben és produktív alkotásban.

A második világháború alatt a jisiv kivette a részét az Egyesült Nemzetek erőfeszítéseiből a náci Németország ellen és katonái vérével és háborús erőfeszítéseivel vivta ki magának a jogot, hogy az Egyesült Nemzetek egyik alapító tagja legyen.

1947 nov. 29-én az Egyesült Nemzetek közgyűlése elfogadta azt a határozatot, mely új zsidó államot teremt Erec-Jiszrael egy részében. Ez a határozat felszólította Erec-Jiszrael összes lakosait, hogy tegyék meg a szükséges lépéseket ennek a határozatnak a keresztülvitelére. Ez a határozat a világ népeinek az elismerése a zsidó nép államalkotó jogában és ezt a jogot többet elvitatni nem lehet.

Ez a zsidó nép természetes joga, hogy olyan legyen, mint minden többi nép és az általa többségben lakott területeken önálló államot alkosson.

Ennélfogva mi, a nép tanácsa, a zsidó jisiv és a cionista szervezetek képviselői összeültünk most az angol mandátum utolsó napján és a történelmi jogok alapján és az Egyesült Nemzetek határozata szerint, kikiáltjuk a Zsidó Államot Erec-Jiszraelben, Jiszrael államát.

Meghatározzuk, hogy az angol mandátum megszűnésétől kezdve 1948 május 15-től egészen az új törvények alapján választott kormány és parlament felállításáig, amely nem lehet később, mint 1948 okt. 1 a jelenlegi néptanács fog működni, mint ideiglenes államtanács és ennek végrehajtó szervé az ideiglenes minisztérium. A most felálló állam neve Jiszrael lesz.

Jiszrael állama nyitva lesz a zsidó bevándorlás számára minden időben és minden országból, ki fogja fejleszteni az Országot az összes lakosság számára, törvényei az igazságra, szabadságra és békére lesznek alapozva, Jiszrael profétáinak erkölcsi alapjára. Egyenlő szociális és polgári jogokat fog biztosítani az ország minden polgárának felekezeti, faji vagy nemi különbség nélkül, biztosítja a vallás, szólás és gondolat szabadságot és a szabad nyelvészi és kulturális életet. Biztosítja az összes vallások szent helyeit. Hűséges lesz az Egyesült Nemzetek alapokmányában lefektetett elvekhez.

Jiszrael állama hajlando közös munkát végezni az Egyesült Nemzetek képviselőivel az 1947 nov 29-i határozat keresztülvitelére és hajlando megtenni a lépéseket Erec-Jiszrael gazdasági egységének megteremtésére.

Az Egyesült Nemzetekhez fordulunk, hogy nyujtsanak segítő kezét a fiatal zsidó állam felépítésénél és, hogy vegyék fel Jiszrael államát a népek családjába, mint államot.

Az arab néphez fordulunk, amely országunkban él és felszólítjuk, hogy vegyen részt az ország építésében, mint egyenrangú polgárok, akiknek megvannak a megfelelő számú képviselőik az ország összes törvényhozó testületeiben, úgy az ideiglenesekben, mint a véglegesekben.

Békés kezet nyújtunk a környező arab államok népeinek és felszólítjuk őket barátságra, békére és jó szomszédi viszonyra fiatal államunkkal. Jisrael állama hajlandó kivenni a részét minden közös erőfeszítésből, ami a Közel-Kelet gazdasági, szociális és kulturális kifejtésére irányul.

A galuti szétszórásban élő zsidósághoz fordulunk és felszólítjuk őket, hogy vegyenek részt az alijában és az állam építésében és álljanak mellénk ebben a küzdelemben amit a zsidó nép 2000 éves álmának megvalósításáért folytatunk, a zsidó nép megváltásáért.

Az Ideiglenes Államtanács.

Dávid Ben-Gurionnak  
Jisrael állama első miniszterelnökének beszéde.

Tegnap május 14-én történt a történelmi esemény, aminek a teljes jelentőségét csak a későbbi generációk fogják tudni megítélni. Nekünk a mostani napokban egy kötelességünk van csak: felépíteni Jisrael államát szeretettel és megvédeni minden veszéllyel szemben.

Súlyos és nehéz harcban állunk most, kétszeres harcban, katonáiban és diplomáciaiban. Nem érdemes most a szot szaporítani nevekre és zengzetességre. Elérkeztünk erre a pontra, azoknak a vállán, akik megelőzték bennünket és megőrizték az örökségünket, amit tőlük kaptunk, kis nép örökségét, amely tele van szenvedéssel és tapasztalatokkal, de nagy és örök szellemében, ideáiban, hűségében és lelki tulajdonságaiban.

Emlékezzünk meg ezekben a napokban azokról a chalucokrol, akik a megelőző három nemzedékben megkezdték és folytatták a művet. Petách-Tikva, Rison -Lecion, Zichron-Jáákov és Ros Pina építőitől kezdve egészen a negevi és a galili fiatal hitjasvutok chalucáig. A Somér és a Zsido Légio megalkotóitól kezdve a mai zsido hadsereg harcosaiig, akik védik az ország határait Dántól Beér-Séváig. Sokan ezek közül már nincsenek az élők sorában, de nevük és emlékük nem múlik el szivünkől és a zsido nép szivéből sohasem.

Ezek közül csak egy nevet említetek, aki még az élők sorában van és aki, akár hivatalos pozícióban van akár nincs, és akár megegyezünk a világnézetével, akár nem, mindig ő marad a zsido nép választottja, mert nincsen most élő ember, aki annyi áldozott és dolgozott volna mint ő és az ember dr. Chájim Weizmann.

Tegnap megszületett a zsido állam és az ideiglenes kormány felszolitással fordult az Egyesült Nemzetek összes tagállamaihoz és bejelentette ebben a zsido nép akaratát résztvenni az Egyesült Nemzetek munkájában a béke és a világ előrehaladása érdekében. Néhány nemzettől már kaptunk félhivatalos jelentést, amely elismerésökről számol be, de az első hivatalos elismerést az Egyesült Államok kormányától kaptuk.

A zsido állam kikiáltása után az ideiglenes kormány megbízottja az amerikai kormányhoz fordult és közölte vele a zsido állam megszületésének tényét. Amerika kormánya azonnal értesítette őt elismeréséről a zsido államban és annak ideiglenes kormányában de fakto. Mi reméljük, hogy Amerikána az állásfoglalását más nemzetek is fogják követni, úgy keletről, mint nyugatról és ennek az elérésére kapcsolatban állunk az összes kormányokkal és az Egyesült Nemzetek szervezetével is.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy a hivatalos elismerések után utunk rozsákkal lesz szegélyezve. Tüskés ut van előttünk és ez nem rövid és nem könnyű. A zsidó állam újjászületésének másodnapján egyiptomi repülőgépek bombázták Tel-Avivot. Egy gépet lelöttek légvédelmi tüzeink és a pilóta fogságba esett. Ugyanekkor az arab államok megkezdték régen beharangozott inváziójukat, délről, keletről és északról. Nehéz napokra kell még elkészülnünk.

Az ideiglenes kormány már az Egyesült Nemzetekhez fordult a béke durva megsértésének az ügyében, annál is inkább, mert a támadó felek az Egyesült Nemzetek tagállamai és Anglia szövetségesei.

Az Egyesült Nemzetekhez fordultunk, de egy dolgot tudnunk kell nagyon jól, hogy nem számíthatunk semmi másra a saját erőnkön kívül. Minden egyes polgárnak és városi és falusi szervezetnek tudnia kell azt, ami ebben az esetben a teendő és meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket. A legfontosabb teendő, ami ránk vár, az a katonai erőnek a növelése, hogy elháríthassuk az ellenséges támadásokat és elpusztíthassuk őket akárhol is találjuk.

El kell lennünk készülve nagy és tömeges alija befogadására, azokat, akik Ciprusról jönnek hozzánk és a németországi és ausztriai táborok bujdosoit, akik mostantól kezdve özönlenni fognak felszabadított hazájukba. Testvéri szeretettel fogjuk fogadni őket és hűségesen fogunk gondoskodni a szülőföldben levő meggyökerezésükről, és gazdaságunkban, társadalmunkban és kulturánkban való beilleszkedésükről.

Jisrael állama mindannyiunkat felhív, hogy teljesítsük kötelességünket vele szemben: az építésben, a megvédésben és az alija befogadásában. És csak akkor leszünk méltóak erre a az orára, ha teljesítettük kötelességeinket.

## Jiszrael állama.

A zsidó történelem visszatért a kiindulási pontjára. 2000 éves hosszú és szenvedésekkel teli út után visszatért arra a területre, ahonnan elindult. Arra a területre, amelyet annyiszor megígértek Jiszrael fiainak és, amelynek elvesztéséért a proféták annyit vigasztalták a népet és, amelynek elvesztéséről tudták, hogy csak ideiglenes lehet.

Jiszrael állama megújult és újjászületett ezen a földön, bár a jóvendölések nem váltak még be teljesen, mert egész Erec-Jiszrael még nem a miénk és az állam meg születésének örömpoharába könnyek is vegyültek Kfar-Ecion elvesztéséért és még más települések sorsáért, amelyek hónapok óta tartó élet-halál harcot vívnak létükért, körülzárva és minden segítség nélkül. A háború még folyik az ország minden részében és el kell mennünk készülve további áldozatokra is. Minden bizodalunk a fiatal zsidó hadseregben van, amely eddig állt és vigyázott az állam felállítására hősiiesen és dicsőségesen; többszörös erővel fog állni és védeni az államra, ami már létezik és annak felépítésére.

Boldog az a nemzedék, mely megérte ezt, hogy nem csalódtunk és szemeink láthatják az újjászülető zsidó államot. Boldog az a nemzedék, amely nem rettent vissza a nehézségektől és a gáncsoktól és attól a nagy áldozattól, amit ez követelt részünkről, az ország egy részéről való lemondásról. Ez a generáció megkapta most jutalmát, 50 generáció álmának megvalósulását. Tisztelet és dicsőség azoknak, akik ezt az álmat a szívéükön viselték, akik előkészítették a talajt erre a nép szívében, akik chaluci munkát végeztek ezért munkában, alijában és a nép harcaiban és az életüket áldozták érte. Tisztelet és dicsőség azoknak, akik ezt akarták és nem tudták megérni ezt a napot. Ezeknek az embereknek az emléke mélyen bele van vésve a zsidó történelem lapjaira és fényük világít a jelenlegi és következő nemzedékeknek.

Nem egykönnyen érkezünk el ehhez a naphoz. Nem véletlenül jött és nem nyujtották át ezüst tálcán nekünk. Nem kaptuk ajándékba sem az Egyesült Nemzetektől, sem akármilyen nagyhatalomtól. A zsidó állam a zsidó nép akaratából jött létre, amelynek mindig voltak vezetői és tanítói, akik a szorultság óráiban mindig meg tudták mutatni az utat, amely a jövőbe és a szabadságba vezet. Akkor, amikor megkezdődött az alkotás még nem voltak politikai konstellációk és még nem tudtuk az évet, amikor munkánk gyümölcse megéri és nem tudtuk, melyik nemzedék fogja learatni. Az állam építése elkezdődött az első cöveknél, amelyet a Biluisták levertek az ereci földre és az első évek nehéz munkájával, ahol a kétségbeesés

váltakozott a reménnyel. A reménnyel a folytatásért, dunamrol dunamra, pontrol pontra és emberről emberre. Tudtuk azt, hogy minden egyes ember, minden új település és minden új üzem, amely összegyűl, az egy szál a nép jövődjö köntseben, amit akkor kezdtünk el szöni.

Adjuk meg a tiszteletet az elsöknek, a kezdöknek, akik nem ismerték a "hogyan"-t és nem ismerték a politikai számításokat. Tudták azt, hogy amit meg kell csinálni, azt meg kell számítások nélkül is. Adjuk meg a tiszteletet azoknak, akik az alapokat ásták és furták az első kutakat, akik felépítették a zsidó állam első házait, akik dolgoztak anélkül, hogy jutalomra vártak volna és elismerésre, akik előkészítették a talajt számunkra, hogy tovább adjuk későbbi nemzedékeknek. És adjuk meg a tiszteletet a folytatóknak, a bilu napjaitól kezdve egészen máig, az összes ohaluoi alijának, a munka, a föld és a nyelv meghodítóinak, akik a cionista eszmét valósággá változtatták át munkaerejükkel és a szellemükkel, vakmerő alijákkal és odaadásukkal minden új pont meghodításánál és megvédésénél; tetteikenk, a mocsarak kiszáritásának, a puszta virágzóvá tételének, a klíma megjavításának, a zöld foltoknak, amelyek tarkítják az ország testét, a síkságot, a hegyeket és a völgyeket. Adjuk meg a tiszteletet azoknak, akik kiterjesztették az ország szűk határait, akik visszahozták rá az áldást, ami 2000 évvel ezelőtt megvolt és most újra megvan, akik újra megadták az országnak régi rugalmasságát, ami képessé teszi mindig új és új tömegek befogadására, a bolyongo és elnyomott tömegeknek új otthon adására.

Ezeknek az érdeme a zsidó állam felkelése, a művük érdeme és a makacsságuké, amivel munkájukat megkezdték és folytatták, a zsidó nép elnyomott képességének az érdeme, amely kitört az elnyomásból és csodákat végzett az országban, szellemi és fizikai téren egyaránt. Az új nemzedéknek az érdeme, amelyik itt született és itt nőtt fel az országban és nem ismert elnyomást és gettot és nem is akart ismerni, amelyiknek megvolt a hite a szabadságban az egyetlen dologban, ami ember és nép életének tartalmát ad. Ezeknek az érdeme az, ami Erec-Jiszraelban történt.

Az ami az országban az utolsó fél évben történt, a véres háború, amibe a jiszuvot akarata ellenére belesodorta az arab államok fanatikus nacionalizmusa és imperializmusa és azoknak az aknamunkája, akik nyíltan állandóan a világ békéjét féltik, olyan esemény, ami egy nép életében csak egyszer fordul elő. 1900 éve a zsidóság nem viselt nyílt háborút, saját háboruját, hanem másokét, azok ellen, akik ellene voltak nem tudott nyíltan fellépni, és az összes többi háborúban is, vagy kényszerből, vagy önkéntesen másokért, más érdekekért harcolt és esett el. Egy olyan nép harcolt itt, melynek a száma csekély töredéke az ellene levőknek, amelyektől körül van véve, sőt az or-

szágban benn nagyszámu arab lakosság, amelynek a száma kétszer felülmúlja a zsidó jisivét. Ezeket az ellenségeket megfelelően előkészítették erre a harcra fegyverrel és pénzzel egyaránt, azok akiknek a zsidó állam pusztulása érdekük. A zsidó jisivnak nem volt alkalma felkészülni megfelelően erre a harcra, amikor három oldalról az arab államok gyakoroltak bojkottot és a tenger felől az angol flotta gondosan megvizsgált minden egyes hajót, amely az ország partjaihoz közeledett. Egy ilyen népfiai állanak szemben már fél éve a támadásokkal olyan hősiességgel, aminek csak a mitologikus időkben tudunk példáját találni. Abban az időben, amikor sofárokkal ledöntötték Jericho falait és amikor 300 ember üres korsókkal és benne kövekkel megfutamították a midjaniták nagy táborát. A mai zsidó katonának van más és modernebb fegyvere is ennél, mint a midjaniták megfutamítottainak, de a szellemük az ugyanaz és az, ami fegyvereink eredményességét adja.

A háboru folytatodik és talán még elkeseredettebb lesz, mint eddig volt, de a zsidó állam már megszületett és fiai és építői meg fogják védeni. Az aggodalmak, amik egyeseknél voltak, hogy a függetlenség kikiáltása talán újabb bonyodalmakat fog okozni, eloszlottak időközben. Amerika, amely az utóbbi hetekben megkísérelte megváltoztatni az Egyesült Nemzeteknek határozatát, amelynek ő volt az egyik kezdeményezője és fő támogatója, a zsidó állam megszületése után az első volt az államok közül, amelyek elismerték Jiszrael államát és kormányát. Ezzel elmúlt az az elkeseredés, ami az utolsó hetekben a jisiv köreiből az Egyesült Államok ellen volt, hiszen jól tudtuk, hogy ez kiknek a mesterkedéseikre vezethető vissza. Most úgy tűnik, mintha csak próbára akartak volna tenni bennünket és meg akarták volna látni, hogy mennyire erős az akaratom és az elszántságunk célunk elérésére. Ezt a próbát megálltuk és a világ láthatta, hogy azzal a dolggal sem lehet eltántorítani minket, amiben még mindig gyanusak vagyunk a szemében a pénzszel. Láthatták azt, hogy elhatározásunk szilárd és semmi sem tud megakadályozni minket történelmi küldetésünk teljesítésében.

Nem érzünk ellenséges érzületet egy állammal szemben sem amely nem támogatott minket történelmi harcunkban. Jiszrael államának felül kell állania emberi gonoszságokon és népek harcán. Zászlójának a béke, szabadság, egyenlőség és emberi szeretet zászlajának kell lennie. Nagy erkölcsi örökséget kaptunk és méltónak kell lennünk rá. Védekezünk minden rántörő ellen, de jobbnak mindig ki van nyújtva és mindig hajlandoak vagyunk békére és együttműködésre a népek családjában, amelybe most beléptünk. Kivéve a náci Amalekot, amelynek nem felejtjük el soha azt, amit népünknek okozott, hajlandok vagyunk elfelejteni mindent, amit megnemértés, vagy egyesek rosszindulata okozott. Államunk megszületésének napja számunkra

Jom Kipurim, a megbocsájtás és a kiengesztelés napja, a nek a népek és köztünk kell lenni.

Amikor először felléptünk a történelem színpadjára, a tiz parancsolatot hoztuk magunkkal, amelyek magukba foglalják az egyes ember és a nép erkölcsi kötelezettségeit. Most amikor újra megjelenünk, mint a legfiatalabb és a legöregebb nép, újra ezt hozzuk magunkkal, a két törvénytáblát, amelyek régiek szintén, de tartalmuk ma is érvényes mint akkor.

Nincsenek ellenséges érzelmeink még azokkal az államokkal szemben sem, amelyek ma harcolnak ellenünk, de minde köszönetünk azoké, amelyek az első perctől kezdve kiálltak ügyünk mellett, elsősorban Szovjet-Oroszország, amely az első lépésektől kezdve mellettünk volt. De békével közeledünk azokhoz is, akik még nem ismerték el Jisraél államának történelmi tényét és szóban vagy tettben ellenünk vannak. Tudjuk azt jól, hogy ez meg fog változni és ők is el fogják ezt ismerni. A függetlenségi nyilatkozatunkban őszinte szavak vannak az arab államokhoz és reméljük, hogy ők olyan őszintén fogják venni, ahogy írod-tak. Még akkor is, ha az egész népünk maradékát összegyűjtjük itt, még akkor is elenyésző kisebbség maradunk az arab tengerben, amely körülvesz minket. Nem háborút és versenyt akarunk velük, hanem békés fejlődést. Képességeinket az egész Közel-Kelet szolgálatába akarjuk állítani és országunkkal együtt ezt is kiépíteni.

## Az angol kivonulás mérlege.

Még nem érkezett el az idő, hogy felmérjük az egész 30 éves angol uralmat országunkban, megállapítsuk fényes és sötét oldalait. Még előttünk van néhány honapi katonai uralom és még sok lehetőség van arra, hogy új lapokat írjunk be az angolok viselt dolgainak történetébe. Az angol mandátum megszüntetése tudott tény és megváltozhatatlan és bizonyos mértékig, ha nem is történelmi távlatból fel tudjuk értékelni egyes szakaszait.

30 év alatt dolgozott a jisiv Erec-Jiszraelben és a zsidóság a galutban és összegyűjtötte az eszközöket arra, hogy az angol hatóságok itt az országban modern és megfelelő berendezkedést tudjanak kiépíteni. Számolatlan milliók és emberanyag özönlött az országba, hogy kifejlessze és, minél előrehaladottabb és fejlettebb életformát adjon lakosainak, addig míg messze elhagyta a Közel-Kelet átlagos nívóját. Az angol adminisztráció minden esetben eldicsekedett ezzel, bár nyilvánvaló volt, hogy a zsidók nélkül sohasem jutott volna el erre a sikra, mint ahogy nem jutott el egy országban és gyarmaton sem, ahol uralkodott vagy uralkodik. Még a mandátum megszünte előtt két héttel is az angol gyarmatügyi miniszter nyilatkozatot adott ki, amelyben tiltakozik a vádak ellen, hogy ők akarják az országban a zür-zavart és nagy hangon kijelentette, hogy nem elképzelhető az, hogy Anglia el akarja pusztítani azt, amit 30 év alatt nehezen felépített. Akkor amikor a miniszter ezt mondotta, ennek az ellenkezője nyilvánvaló volt és ma már ez valósággá vált. Még nem volt a világtörténelemben erre példa, amit Anglia ezen a téren végzett.

Három uton hajtotta végre Anglia ezt a cselekményét, amiről saját minisztere állapította meg, hogy ostoba és büns tett lenne. Az első ut az volt, hogy igyekeztek az országból elmozdítani mindent, ami mozgatható volt és amire kezüket rá tudták tenni. Ezen a téren még nem is tudjuk, hogy a veszteség milyen nagy, mert a kiürítés munkáját maguk végezték és a lakoságot, de különösen a zsidókat nem vonták bele. Tudott dolog, hogy az egész államkasszát elmozdították és a 7 1/2 millió fontból, ami fél évvel ezelőtt volt, nem maradt csak deficit. Ezenkívül az ország pénzének fedezetét, ami Angliában volt, befagyasztották, ami több mint 100 millió fontot tesz ki. Még a kisemberek pénzére is rátették a kezüket és az állami kötvényekkel fedezte az utolsó fél év alatt felgyülemlett adosságokat. Az állam tulajdonát képező objektumokat lehetőleg eladta, hogy evvel is növelje a mandátum felszámolásából származó jövedelmét.

Ezt a pénzt tetszésük szerint használták fel, vagy átvitték az angol államkasszába, vagy eltünt az angol tiszt

viselők és katonák kezén .Az ujságokban is megjelent közlemény azokról a nagyszámú ládákrol, amikben az angol adminisztráció mentette az ország értékes műtárgyait a zürzavar elöl, amit maguk okoztak, Mindezekben a dolgokban csak a saját akaratak szerint jártak el és senki véleményét meg nem kérdezték.

Amit nem vittek el maguk számára, azt igyekeztek különböző formákban az arabok kezére átjatszani. Még erről sincsenek pontos adatok, még nem tudni hány raktárat, hány fontos hivatalt teljes felszerelésükkel és állami gyárakat, amelyeket az állam pénzén építettek és szereltek fel, vittek át az arabok kezére. A mandátum utolsó napjaiban, amikor a hadiszerecsse már nagyon az arabok ellen volt, nagy összegeket juttattak el nekik, hogy új erőt tudjanak meríteni és ezt az összeget is természetesen az államkasszából.

A harmadik ut, amivel megkísérelték megakadályozni az államháztartás talpraállását a kivonulás után, az a pocskolás volt. Azt amit nem tudtak maguk elvinni és nem tudták az arabok kezére játszani, azt elpusztították, vagy eladták magánembereknek. Az államháztartás összes autoit a környező államokban adták el és nagyon sok objektumot feketekezeseknek adtak tovább, semmi más céllal csak pusztításával és rombolásával.

Ha ez a szántszándékos pusztítás nem következett volna be, meg lehetett volna menteni sokat és át lehetett volna adni őket azoknak a hatóságoknak, amelyek az angolok kivonulása után átvették a rend fenntartását, úgy a zsidoknak mint az araboknak, vagy ha ezt nem is de az Egyesült Nemzetek képviselőinek. Ezekben a napokban nyilatkozott az angolok eréc-jiszraeli viselkedéséről egy angol, aki saját szemével győződött meg a kiűritési politikáról. Mr. Grabbs, aki Jeruzsálem polgármestere volt egészen az utóbbi időig és aki visszatért Angliába azt a keserű nyilatkozatot adta, hogy talán csak a sötét középkorban játszódtak le olyan cselekmények mint, amelyeket az angol tisztviselők és a kormány Erec-Jiszraelben elkövetnek azért, hogy az anarchiát fokozzák.

Ennek a pusztító tervnek a keresztülvitelére és annak biztosítására tették meg azt a sok erőfeszítést, hogy kutató szem ne tudjon bepillantani a kulisszák mögé. Ezért tartották távol az Egyesült Nemzetek bizottságát erővel és fenyegetésekkel és ezért nem engedték, hogy az angol parlament tagjainak sem az országban való látogatást. De legfőképpen az ország lakosainak nem engedtek betekintést abba, hogy mit művelnek a vagyonukkal.

Ezeknek a cselekményeknek egy világos értelme volt. Meg kell fosztani az országot attól a lehetőségtől, hogy az angolok kimenetele után folytatni tudja normális életét és ezáltal bebizonyítsák, hogy az ország nem érett meg

még az önállóságra és szükség van az angolok jelenlétére, hogy a rendet fenntartsák. El kell szegényíteni a zsidó jisivot és meg kell nehezíteni háborus erőfeszítéseit nehogy legyen ereje az önállóság kiépítésére.

Bevinnek a tervei mint már néhány ízben Erec-Jiszrael ügyében, most is kudarcba fulladtak. A zsidó jisiv ereje és a galuti zsidóság támogatása erősebb volt számításainál és az ujjáépítés munkája megkezdődött még abban az időben, amikor a "biztonság és a rend" védői még el voltak foglalva pusztítva munkájukkal. A zsidó jisivnak az építő képessége ismét felülmulta az angolok pusztító képességét, eltakarította a romokat, ami az angol adminisztráció annyira igyekezett maga után hagyni.

Nem elég a felépítés munkáját megkezdeni, meg kell kezdeni azokat az utakat ~~kinyomozni~~ is, amikén keresztül Anglia okozta nekünk a pusztítást. Minden új hivatal, ami az új zsidó államban megkezdí működését, első feladatának kell lenni, hogy megálapítsa a károkat, amiket az angolok kivonulásuk idején hátrahagytak. Nagyon fontos gazdasági pozíciók még az angolok kezén vannak és bizonyára meg fogják kísérelni ezeken keresztül a fiatal zsidó állam zsarolását. Készen kell lennünk erre és készenlétben kell tartanunk az ellenszámlát.

Anglia saját tulajdonával szemben másként viselkedett az országban. Már bejelentette az Egyesült Nemzeteknél, hogy a védelmét kéri az országban maradt angol javak védelmére. Az Egyesült Nemzetek, amelyek meg voltak fosztva minden lehetőségtől, hogy nyomozzanak az angol bűnös kiűrités után, most megkapták a lehetőséget, hogy az országba jöjjenek és az angol érdekeket védjék.

Az angol miniszternek igaza volt, mikor azt mondotta, hogy bűnös dolog elpusztítani azt, amit 30 év keserves munkájával építettek.

## Az arab imperializmus.

Erec-Jiszraelban hónapok óta tart a vérontás, araboknál és zsidoknál egyaránt, tüzek gyulladnak, városok és faluk pusztulnak el. A harci cselekmények aránya és az áldozatok száma messze túlhaladják az 1936-39-es arányokat. Az erec-jiszraeli háború lángja, amelyet kívülről szítanak, messze túlhaladt már az ország határain. Az, ami Erec-Jiszraelban ma lejátszódik minden kétséget kizárólag a 25 éves angol imperialista uralomnak köszönhető, amelynek fő jelszava "divide et impera" volt.

Az Egyesült Nemzetek határozatát, amely Erec-Jiszrael területét két független államra osztotta fel, egyes nemzetközi reakciós körök fel akarják használni az arab nemzeti érzés és sovinizmus felélesztésére. Ennek az arab nacionalizáló hadjáratnak az élén az Arab Liga áll, amely Anglia kreaturája. Ez az Arab Liga, amely fennállásának 3 éve alatt semmit sem tett arra, hogy Egyiptomot, Irakot, Transzjordániát és Erec-Jiszraelt felszabadítsa az angol uralom alól és nem kísérelte megakadályozni, hogy az arab államok, de különösen Szaudi-Arábia az angol-amerikai olajtársaságok gazdasági rabszolgaságába kerüljenek. Ugyanez az Arab Liga most az összes arab államokat mozgósítja és szent háborút hirdet a fiatal zsidó állam ellen, hogy megakadályozza önálló, nem arab állam keletkezését az arab világ közepén és ezzel az angol befolyás meggyöngyülését. A nemzetközi uszítók ezt segítik természetesen minden eszközzel, úgy az alija és a zsidó fegyverkezés meggátolásával, úgy az araboknak adott hathatos pénz és fegyvertámogatásával. 5000 angol katona és tiszt, közöttük 2 tábornok ajánlotta fel eddig szolgálatait az arab hadseregeknek.

Az Arab Liga állandó propaganda forrása az a vád, hogy az önálló zsidó állam halálos veszedelem az összes arab államok nemzeti létére nézve. Ennek az állításnak az alapja az kell, hogy legyen, hogy 1 millió zsidó Erec-Jiszraelban veszélyes 35 millió arabra, akik a környező arab államokban élnek. Az arab reakció ezen a vádon kívül megkísérel a zsidó ellen gazdasági alapon folytatott propaganda hadjáratot is folytatni. Ennek a propaganda hadjáratnak a lényege az, hogy a zsidó ipar az utóbbi időben veszedelmes vetélytársat jelentett a fejletlen és alacsony technikai szintű arab nemzeti iparoknak, sőt--és ez nagyobb bűn a szemükben--az angol és amerikai importcikkeknek is. De ezek, akik a zsidó ipar fejlődéséből politikai tökéletet kíváncsolnak, ezek azok, akik szemet hunynak az arab nemzetgazdaság más irányban való szolgálata felől.

Ennek a háborúnak, ami most Erec-Jiszraelban folyik, kétségtelen, hogy más célok mellett az arab tömegek és munkásszta-ly félrevezetése is Zsidó célja, az, hogy Körtömegek fi

gyelmét elvonják az effendik kizsákmányolásától és a tömegeknek bünbakot lökjenek oda, amin ki tudják tölteni bosszujukat azért a nyomoruságos helyzetért, amiben élnek. Ezek az arab imperialisták és effendik kihasználják ezt a háborút a saját, egyéni céljaik elérésére is, de főképpen hadseregek felállítására, amiket azután más célokra is fel fognak tudni használni.

A második világháború alatt és után nagy változások kezdődtek az arab világban. Az arabok a nép nem volt többé hajlando türni az idegen kapitalisták gyarmati kizsákmányolását. Az egyiptomiak és az irakiak tüntetésekkel és lázongásokkal követelték az angol katonaság azonnali kiűritését és a kizsákmányoló, rájuk kényszerített szerződések eltörlését, aminek alapján Angliának joga volt országuk belső életébe bele avatkozni.

Sziria és Libanon népe is erélyesen ellenállt annak, hogy a francia uralom megszűnésével más szolgaságba eszenek. Ezekben a megmozdulásokban mindenütt résztvettek már az arab szakszervezetek és munkásmozgalmak is, amelyek a háború alatt és után az egész Közel-Keleten virágozni kezdtek. A munkások harca jogaikért megkezdődött itt is. A vasuti munkások Irakban általános sztrájkba léptek, Egyiptomban 35,000 textilmunkás sztrájkolt és ezek a tünetek megvannak az összes arab államokban a nagy elnyomás dacára is.

Ezek a tünetek természetesen aggasszák az uralkodó osztályt, amelyik tudja, hogy uralma milyen ingadozó és napjai mennyire meg vannak számlálva. Ez az uralkodó osztály megkísérli a kétoldalról kizsákmányolt tömegek elkéseregését más irányban levezetni és erre az erec-jisraeli háború nagyon alkalmas. Ezzel ideig-óraig meg tudják akadályozni a tömegek igazi akaratának a kibontakozását, ami a demokráciára és a feudalizmus eltörlésére irányul.

Kik ezek, akik mozgatják a szálakat? Ezek azok, akik a második világháborúban híven kiszolgálták Hitlert és mindent megtettek annak érdekében, hogy Németország a Közel-Keletre betegye a lábát és Hitler bukása után Bevinhez csatlakoztak és az ő politikáját segítik elő. Ezek azok az emberek, akik mohamedán-fasiszta diktaturáról álmodoznak a Közel-Keleten, Dzsemál Husszeini, a Mufti unokaöccse, aki a palesztinai Arab Tanács önkinevezett vezetője és ennek a tanácsnak a főtitkára Husszeini El-Haladi. Ez a két ember szitotta állandóan a palesztinai arabságot, természetesen a Mufti segédletével, aki időközben Hitler vendégszeretetét élvezte.

Az összes ilyen arab megmozdulások háttérében áll egy arab vallásos-terrorista mozgalom, a Mohamedán Testvérek, amelynek meg vannak a maga szervezetei az összes arab államokban és a háború alatt minden országban a németek javára fegyveres cselekményeket hajtottak végre és meg-

kisérelték az egész arab világ Németország oldalára állítani. Ez a szervezet ma is nyíltan fasiszta propagandát üzés elsősorban igyekszik az arab államokban a munkások szervezkedését megakadályozni, ha kell akkor erővel is. Egyiptomban a közvélemény már régen követeli ennek a szervezetnek a feloszlatását, de a kormány, amely maga is hajlik hozzá nem hajlando ebben az ügyben semmit sem tenni, sőt felhasználja őket a demokratikus mozgalmak letörésére.

Henry Wallace, aki nemrégén Erec-Jiszraelban járt, látogatása végén azzal a véleménnyel távozott, hogy az országban nem képzelhető el összetűzés zsidók és arabok között hacsak nem fog egy harmadik fél beavatkozni, amelynek érdeke ez a háboru.

Az arab államok az Egyesült Nemzetek foruma előtt lefolyt vitában olyan álláspontot foglaltak el, ami már eleve kizárt minden békés megegyezést vagy kompromisszumos szerződés létrejöttét. Az arab államok nem tették volna meg ezt és nem szálltak volna szembe az Egyesült Nemzetek akaratával, ha nem tudtak volna a hátuk mögött egy harmadikat, aki érdekelve volt abban, hogy az országban ne legyen rend és békés fejlődés; Angliát. Azok az arab hadseregek, amelyek most a fiatal zsidó állam határait támadják angol pénzen lettek felállítva, angol fegyverekkel vannak felszerelve és legnagyobbbrészt angol tisztek vezénylete alatt állnak.

Anglia reméli azt, hogy az araboknak adott segítségével, amellyel segít az araboknak nemzeti, törekvéseiket és imperialista hajlamaikat kielégíteni, meg fogja tudni vásárolni őket és így megtarthassa befolyását az egyre erősödő amerikai befolyással szemben, ami az ő számára az olaj elvesztését jelenti. Ennek a diplomáciai játéknak a szenvedői elsősorban a zsidó nép és az arab tömegek, amelyeket akaratuk ellenére vonnak bele ebbe a játékba.

Angliának a pillanatnyi céljai, amiért hadüzenet nélküli háborut folytat a fiatal zsidó állam ellen az, hogy továbbra is befolyást és katonai támaszpontokat teremtsen magának Erec-Jiszraelben és a zsidó államot keskeny tengerparti sávává szorítsa össze és a valóságos zsidó államból szimbolikus államot teremtsen, zsidó Vatikánt. És Anglia szokása szerint ezt a tervet más nemzetek vérével akarja megvalosítani.

## A mezőgazdasági termelés növelése

A mezőgazdasági termelés növelésének problémája az utobbi időben már kinőtt az egyszerű gazdasági problémák kereteiből és elsősorú háborus kérdés lett, amiben egész háborus életünk és az ezzel járó különleges kérdések mi mind visszatükröződnek. Mivel ez nemcsak gazdasági, hanem nemzeti kérdés is, megoldása nem csak a mezőgazdaság, hanem az egész jisiv vállán nyugszik.

Az utobbi időben bizonyos ellentét állt fel a felsőbb fórumok két parancsa között. Az egyik parancs az, amely a zsidó mezőgazdasághoz fordul, legfőképpen a kibucokhoz és felszólítja őket a termelés maximális fokozására és a másik, amely mozgósítja az összes rendelkezésre álló embererőt az Ország megvédésére és természetesen azokat is, akik a mezőgazdaságban dolgoznak. A zsidó mezőgazdaság teljesíti a parancsokat, de azzal, hogy teljesítette az egyiket, nagyon sokan kiváltak a produktív munkából és így akaratlanul is a termelési maximumnak a határait lejebb szállította.

Tudjuk mindannyian, milyen nagy jelentősége van a mezőgazdasági termelésnek a háborus erőfeszítések terén. Tudjuk azt nagyon jól, hogy mit jelent a függő állapot ezen a téren, még ha ez a függőállapot csak részleges is. Az arabok ezen a téren ugyanazt a politikát alkalmazzák, mint tették azt 1936-39-ben, kísérletet kiéheztetni a jisivot. Ez a politika az arab államok részéről blokádban és a belső arabság részéről a termelés teljes megszűnésében nyilvánul meg. Ez a terv mint akkor, most is meggyúsult és mint kétélű fegyver elsősorban őket találta el, de készen kell lennünk minden eshetőségre és nem tudhatjuk, hogy a háborus helyzet mit hoz magával a közeli hónapokban.

Kétségtelen az, hogy a háboru megköveteli a mezőgazdasági termelés növelését és ezen a téren előállt az a helyzet, ami Angliában a háboru alatt, ahol szintén az élelmiszer ellátás és a külföldtől való függetlenség nagy szerepet játszottak. És még valami. A fiatal zsidó államot és kormányát meglehetősen nehéz helyzetbe állította a sterling-blokkból való kihozatalunk és csökkentette a rendelkezésünkre álló valutákat. Nem lesz könnyű feladat a behozatal és a kivitel közti egyensúlyt megtartani és tudjuk azt, hogy komoly fejtörést fog okozni, amikor a különböző behozando cikkek fontosságáról lesz szó. Nehéz probléma lesz megállapítani, hogy gépekre és ipari felszerelésre lesz e nagyobb szükségünk, vagy egyes élelmezési cikkekre.

Ezek a problémák eddig mind normális problémái minden olyan nemzetnek, amely háboruban áll, de ezekhez csatlakoznak még a jisiv és a zsidó mezőgazdaság sajátos kérdései

is. Kibucaink és egyéb mezőgazdasági pontjaink nemcsak ellátói a városoknak, hanem erősítői és végvárai is. Ez a megállapítás nem vonatkozik csak a határmenti kibucokra, hanem az összes szétszort településekre, akárhol is legyenek. Néhányan ezek közül már valóságban is a tűzvonalban állnak és nem tudhatjuk, hogy a többiek is mikor jutnak el erre a stádiumra.

Nagyon sok hitjasvuti pont, különösen azok, amelyek az utóbbi években mentek hitjasvutra, még most sem hagyta el katonai-politikai jellegét és nem vett fel mezőgazdaságit vagy még nem megfelelő mértékben. Kétségtelen, hogy a háborúnak és az évek óta tartó nem normális körülményeknek is nagy szerepet van ebben a kifejlődésben, de a felső fórumoknak szem előtt kell tartani ezeknek a települések nem gazdasági fontosságát, még rendkívüli időkben is. Gazdasági megalapozottság nélkül ezek a pontok nem tudnak helyt állni katonai és politikai téren sem. Gazdasági lemondás ezekről a településekről felér egy katonai vereséggel.

A mezőgazdasági termelés növelése, sőt sok helyen a jelenlegi nivo fenntartása is egy nagy nehézségbe ütközik, a munkáskezek hiányába. Ha az összes eddigi munkások a mezőgazdaságban maradtak volna, még abban az esetben is nagy utánpótlásra lett volna szükség, hogy a meglevő tervek végrehajtsák. A valóság ezzel szemben az ellenkező képet mutatja és ez nagyon aggasztó. Nagyon sok chavért mozgosítottak a Haganába, akik ott központi szerepet töltöttek be és nem volt lehetőség lemondani róluk a mezőgazdasági termelés javára, ahol szintén fontos szerepet játszottak. Ezeknek a chavéroknek a kiesésével és még sok fiatalnak a mozgosításával a termelés nagyon súlyodt. Ehhez csatlakozott még a megmaradt chavérok nagyarányú elfoglaltsága a biztonsági ügyekben. A legtöbb határvidéki és veszélyeztetett helyeken fekvő településeken a férfiaknak 50 vagy még több százaléka elfoglalt az őrséggel vagy más biztonsági feladatokkal, míg más vidékeken ez 25-50 % között mozog. Nem lehet teljes munkatsljesitményt követelni olyan emberektől, akik éjszakáik legnagyobb részét örködéssel töltik el.

A városokban a bevonulok helyére lépnek azok a munkások, akik eddig az angol katonaságnál dolgoztak vagy azok, akik olyan üzemekben voltak elfoglalva, amelyek nem elsőrendűek a háboru vitele szempontjából és csökkentették vagy beszüntették működésüket. A városokban is nehéz teher az éjszakai őrség, de ez ott kevesebb embert érint, mint a falukban és a kibucokban, ahol a bevonultak helyét nem volt ki betöltse. Ennek eredménye az, hogy a termelés ahelyett, hogy emelkedne, csökken és ez egyenes uton befolyásolja a jisuv háborus erőfeszítéseit.

Ezt a képet valóságában kell látni és objektívan kell megítélni. Az a polgári beállítottságu ujságiro, aki a kibuci mozgalomhoz fordult és buzdította nagyobb résztvé-

talra a hadseregben, nem tanuskodik különösebb megértésről és értelmességről. Tényleg olyan messze állana a háttér embere, aki a mezőgazdasági telepeken dolgozik a jisuv ellátásáért a háborus erőfeszítésektől?

A jisuvnak döntenie kell ebben a kérdésben, hogy a határmenti települések a Negevben és a Galilban és más helyeken, (ma nem lehet megállapítani, hogy melyik település határmenti és melyik nem) tényleg a jisuv védőbástyái és elsörendű védelmi vonala e, és ebben az esetben jogos és indokolt-e ezeket emberek további elvonásával meggyöngyíteni? A helyzet megkövetel erre a kérdésre azonnali választ és nem csak formálisan, hanem gyakorlatilag is.

Akármi is legyen a jisuv döntése ebben az esetben, egy dolog azonban világos, hogy azonnali és fontos kötelesség munkások mozgosítása a mezőgazdaság számára. Ezt a mozgosítást megtette minden állam a háboru tartama alatt különösen Anglia, amelynek legnagyobb szüksége volt rá. Anglia ezt megtette teljes sikerrel, ugyanugy, ahogy mozgosította az ipari munkásságot a hadi ipar részére.

A Tnuva utolsó közgyűlésén elhangzottak tervek és elképzelések, amiknek ha egy része is megvalosul, nagy előrehaladást jelent a mezőgazdasági termelésben és még nagyobb a jisuv háborus ellátásában. De ugyanezen a közgyűlésen elhangzottak beszámolók is a munkahelyzetről és ezek a tények egyelőre nem teszik lehetővé a tervek végrehajtását.

A kibucoknak szükségük van munkáskezerekre és ez az, amin a jisuvnak határoznia kell. Nincsen lehetőség arra, hogy ilyen nehéz órában elhanyagoljuk a mezőgazdaságunkat és, hogy ez ne történjen meg, azonnali intézkedésekre van szükség. Ezerszámra kell a városi munkásságot a falukra irányítani, de még most, hogy a szükséges munkálatok idejünkben elvégeztessenek és ne érezzünk hanyagságnak határait később.

## Az új földpolitika.

Az új zsidó felső fórumok megalakítása egy lépést jelent régi céljaink elérése érdekében. Ezeknek a megalakulása nem csupán technikai kérdés, hanem ezzel nagyon sok változás jár együtt nem csak az ország életében, hanem a zionista mozgalomban is és annak politikájában.

A névnek a megváltozása helyzet megváltozást is jelent. Nemzeti kereteink megszabadulnak az idegen uralom jöndulatától és magukra veszik a feyelmet a felső államkerettel szemben. A helyzet megváltozásával megváltoznak a munkamódszerek is. Nincs tovább szükség gyűjtésekre és adományokra, az adóbevétel rendelkezésre áll, nem úgy mint eddig. Nincs szükség mint eddig önkéntességre, amikor van államhatalom és annak végrehajto és szükség esetén kényszerítő szervei. A helyzet megváltozása nem csak a zsidó állam polgárait kötelezi, kötelezi a felső fórumokat is, hogy fejezzék be eddigi módszereiket és térjenek át állami módszerek gyakorlására.

A fiatal kormány sok jogot és sok kötelességet örököl a mandátorius kormánytól. Kétségtelenül nagy fejfájást fog okozni a kormánynak, amikor el fogja kezdeni a sok elhanyagolt ügy rendezését, ami különösen a zsidó szektorban van elég. A pénzügyeknek a rendezése és megalapozása, kórházak, iskoláztatási ügyek, lakások, ezek mind olyan dolgok, amiknek a rendezését legrövidebb időn belül végre kell hajtani, mert ezeknek az elhanyagolása a fiatal állam alapjait tudja megingatni.

Ezeken a súlyos és nehéz adóságokon kívül, a zsidó állam örökölt a mandátorius hatalomtól nagy kincseket is, amiknek az ésszerű kihasználásával meg tudunk oldani nem egy fontos és alapvető állami, szociális és gazdasági problémát. Ez a kincs az állami földek.

Mindenki, aki ismerte az angol kormány földpolitikáját az országban tudja azt, hogy milyen kizsákmányoló, részrehajló és egyáltalában nem racionális politika volt ez. Nem csak a Fehér Könyv földtörvényeiről van itt szó, amelynek az eltörlése a zsidó törvényhozás első cselekedete volt, hanem a kormány kezében lévő földek rosszindulatu elhanyagolása és nem kihasználása, amivel meg akarták akadályozni ezeknek zsidó kézbe való jutását. Ugyancsak ezekhez az eltörlendő törvényekhez tartozik még a kormány víztörvénye is, amivel meg kísérelték és bizonyos mértékig meg is akadályozták a földek ésszerű kihasználását és új területeknek a megjavítását és mezőgazdaságra való alkalmassá tételét.

Nagy területek vannak a kormány birtokában és még nagyobb területek, amelyeknek a törvényes hovatartozósága nagyon kétséges. Volt török állami földek, ellenséges tulajdonban lévő földek és olyanok, amelyeknek a tulajdonosai nem ismeretesek. Ezek a földek a mandátum tartama alatt egyáltalán nem használtattak ki. Egyrészt átadták az araboknak; mint Émek Bét-Sánban, egyrészt eladták a zsidoknak; mint a Hule-koncessziót, de a legnagyobb részük pusztaság maradt. A mandátum végeztével a kormány megkísérelt mindent, hogy ezeket a földeket kihasználja és valóban áruba is bocsájtotta őket, bár ez a kísérlete kudarcba fulladt, ugyan néhány katonai tábornok került eladnia a Szochnutnak, ahol veszély volt, hogy az arabok teszik rá a kezüket. Néhány ilyen kivételtől eltekintve a kormányföldeknek legnagyobb része az új zsidó kormány öröksége maradt.

A cionista mozgalom földpolitikáját a KKL hajtja végre, és a KKL az évek folyamán végrehajtotta csendes módszerekkel a zsidó nép legnagyobb szociális teljesítményét az utóbbi időben, a földek államosítását. Hatalmas területeket vett a nép kezelésébe, vagy az araboktól, vagy zsidó magánemberektől és eljuttatta a földtelenekek. Ugyan a KKL módszerei az államosításnál nem hasonlatosak más népeknél lefolyt államosítások módszereire. A földet nem osztották fel, és nem kobozták el, hanem az előző tulajdonosoknak kifizették földjük teljes értékét. De ennek ellenére KKL megvetette a cionista mozgalom föld és szociális politikájának az alapját, ami már régen begyökeresedett a zsidó lélekbe, ami most már elválaszthatatlan a cionizmustól, a föld nemzeti voltát, ami nem kerülhet mágnak ezekbe.

Az idegen uralom az országban kötelezte a KKL-t ovatos módszerek alkalmazására és földet csak kis mértékben tudott szerezni, mert a legnagyobb részét a földeknek az araboktól vásárolta és ezt az angolok meg tudták akadályozni és ahol tehették meg is akadályozták, és így a földek államosítása tőlük függött.

A zsidó állam felállítása nagy lehetőség egy általános földreviziora. Egyszerre esnek a kezünkbe nagy földterületek és az állam az egyik napról a másikra a legnagyobb földbirtokos lett az országban. Ez azt jelenti, hogy a zsidó állam felállításának egyszerű ténye és az a tradíció, amit a KKL évtizedes működése meggyökeresített a zsidó lélekben, közel hozza sőt majdnem megvalósítja Jisraél földjének államosítását.

